

Arrest

nr. 183 260 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nazar, gelegen in het district Kogyani van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun van etnische origine.

U vroeg in België asiel aan op 5 juni 2012. U was Afghanistan ontvlucht na een dispuut met uw buurman D. omwille van zijn echtgenote B.. Haar ouders hadden in eerste instantie uw hand geweigerd waarna ze met uw buurman huwde. Die was echter te weten gekomen dat jullie elkaar nog vaak zagen waarna hij zijn echtgenote doodschoot. Omdat uw familie was bevreesd dat D. ook u zou vermoorden

aangezien hij banden heeft met de taliban, werd u weggebracht naar een smokkelaar die u Afghanistan hielp uitvluchten.

Omdat er geen geloof werd gehecht aan deze asielmotieven, maar wel aan uw herkomst uit Khogyani, kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u op 12 september 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toe, zoals voorzien in art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Op 27 oktober 2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dinant veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, voorafgegaan door lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 30 juni 2016 verzocht de Staatssecretaris de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 11 september 2013 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, u heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dinant van 27 oktober 2015.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het met kracht van gewijsde gegane vonnis van 27 oktober 2015.

Uit het vonnis van 27 oktober 2015 blijkt dat u veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige onder de 16 jaar. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u het slachtoffer, een jongetje van zes jaar oud, meegelokt had naar uw kamer, er de deur op slot gedaan had en hem gedwongen had u te assisteren bij het bevredigen met de hand. De rechter achtte de feiten die u ten laste werden gelegd bewezen en hield bij het bepalen van de strafmaat (zie pag. 5-6 van het vonnis) rekening met de aard en de ernst van de feiten, de verstoring van de openbare orde, met de list en het gratuite geweld dat u ten aanzien van een jongetje van zes jaar aangewend heeft ten einde uw driften te kunnen bevredigen, uw manifest misprijzen voor de fysieke en psychische integriteit van derden, en de schade die u heeft toegebracht, in het bijzonder de trauma's die uw handelingen hebben veroorzaakt bij het jonge slachtoffer en diens familieleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u op 27 oktober 2015 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 12 september 2016 gehoord voor het CGVS. U bracht aan spijt te hebben van de misdaad die u had begaan en zei dat u geen misdaad meer wil begaan in de toekomst. U vraagt dan ook een nieuwe kans om in België te kunnen leven (gehoorverslag CGVS, dd. 12/09/2016, p. 8). Ook haalt u het grote verschil aan in wijze van leven tussen België en Afghanistan (CGVS, p. 9). Er moet echter opgemerkt worden dat dit geen motieven zijn die op zich ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot verwijst u steeds naar uw asielmotieven die u naar aanleiding van uw asielaanvraag heeft aangehaald (CGVS, p. 8-10). Er moet echter worden op gewezen dat deze problemen in het kader van uw asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en deze ongeloofwaardigheid

resulteerde in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw verwijzing naar deze problemen kan dan ook geen reden zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden ingetrokken.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus dus niet wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het gegeven dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de provinciale hoofdstad Jalalabad is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden,

Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u helemaal geen zicht wenst te geven op uw persoonlijke rijkdom en die van uw familie, waardoor u de indruk opwekt deze ten allen prijze te willen verbergen. Over de grondeigendommen van uw vader legt u namelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo haalde u tijdens het gehoor op het CGVS op 13 augustus 2013 in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw

familie vier tot vijf jerip grond bezat (CGVS, dd. 13/08/2013, p. 3), terwijl u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw intrekking beweert dat uw vader over geen privégrond beschikte maar enkel werkte in loondienst voor andere grondeigenaars (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 3). Gevraagd naar de grootte van deze gronden die u samen met uw vader bewerkte voor anderen zegt u dat deze maximum 1 jerip groot waren (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 7). Geconfronteerd met de vier tot vijf jerip privégronden die u in het kader van uw asielaanvraag had verklaard, verklaart u het echter toen ook louter over de gronden van andere personen te hebben gehad, wat niet geloofwaardig is gezien de tegenstrijdigheden inzake de grootte van de betreffende gronden. Daarnaast is het hoogst opmerkelijk dat u beweert samen met uw vader op de gronden van verschillende mensen te hebben gewerkt, maar slechts één landeigenaar bij naam kan benoemen (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 3-4).

Naast deze incoherenties legt u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de geldsom die u de smokkelaars heeft moeten betalen voor uw vlucht naar België, met name 8.000 euro (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 7). Zo is het weinig plausibel dat u niet met zekerheid kan zeggen hoe uw vader, die over geen eigen gronden zou hebben beschikt, aan deze grote som geld is geraakt. U weet namelijk niet met zekerheid te vertellen of het geld van dorpelingen kwam of van uw oom langs moeders kant (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 7). Ook vreemd is dat u zelf, eenmaal in veiligheid in België, het niet met uw vader heeft gehad over hoe hij aan dit bedrag is gekomen en u niet heeft gevraagd hoe hij de mensen van wie hij dat geld dan wel mag hebben geleend, ooit terug moet betalen (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 7). Uw desinteresse hiervoor wijst erop dat geld nooit de grootste bekommernis is geweest voor u en uw vader. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht dat u uit een familie zou komen die over geen enkele privé-eigendom beschikte.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad. Zo woont uw oom langs vaders kant in deze stad (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 5-6). Uw verklaring dat deze man afgescheiden leefde van uw vader, kan niet als reden dienen waarom u geen beroep zou kunnen doen op dit familiaal netwerk. Hoewel jullie elkaar amper zagen, hadden uw vader en zijn broer nog steeds telefonisch contact en kwamen hij en zijn kinderen ook op ziekenbezoek bij uw moeder in Kogyani (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 5-6). Naast dit vast netwerk in de stad Jalalabad moet ook worden opgemerkt dat uw oom langs moeders kant een autohandelaar was én een taxichauffeur tussen de hoofdstad Kaboel, de stad Jalalabad en het platteland van Kogyani (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 5-6). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat deze oom over een zekere rijkdom moet beschikken die hij moet hebben vergaard met zijn autohandel, maar dat hij ook over een netwerk moet beschikken in onder meer Jalalabad, gezien zijn vele passages daar. U haalde bovendien aan dat deze oom u waarschijnlijk heeft geholpen uw reis te bekostigen, verwacht mag dan ook worden dat hij u opnieuw van dienst kan en wil zijn eens u zich vestigt in Jalalabad.

Uw verklaring dat u zich niet in Jalalabad kan vestigen omdat u er over geen huis, land en werk beschikt, kan dan ook niet in overweging worden genomen (CGVS, dd. 12/09/2016, p. 9). U bent namelijk allerm minst geloofwaardig en duidelijk over uw privébezit én u beschikt over de nodige connecties in en rond de stad Jalalabad om er zich te kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 55/5/1 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker licht toe dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker had moeten uitgesloten worden; de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg immers om een advies over de mogelijkheid om de subsidiaire bescherming in te trekken, niet om over te gaan tot de intrekking.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat hoewel de verwerende partij op de hoogte was van de tussenkomst van twee raadslieden voor de verzoeker, geen van beide geïnformeerd werd over het gehoor, noch van het voorwerp van het gehoor. Verzoeker vervolgt dat het gehoorverslag dat tot stand kwam zonder verzoeker in de gelegenheid te stellen zich door zijn raadsman te laten bijstaan uit de debatten dient geweerd te worden. Verzoeker eist vervolgens dat hij opnieuw moet gehoord worden door de verwerende partij, na overleg en in aanwezigheid van zijn raadsman.

In een derde middel benadrukt verzoeker dat de veiligheid in Jalalabad tegenover de toestand in 2013 ontaard is en dat verzoeker indien hij zich zou vestigen in Jalalabad hij een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou lopen.

In een vierde middel betoogt verzoeker dat de wetgeving preciseert [de verwerende partij] "kan" *de subsidiaire beschermingsstatus intrekken*. Hij vervolgt dat de verwerende partij niet preciseert om welke motieven zij effectief overgaat tot de intrekking terwijl de verzoekende partij nochtans berouw toont over de feiten die aanleiding zouden gegeven hebben tot zijn veroordeling.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en aldus de subsidiaire beschermingsstatus in stand te houden en in subsidiaire orde de zaak terug te verwijzen naar de verwerende partij voor aanvullend gehoor.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift onder meer nog volgende stukken: taskara's van verzoeker en zijn vader, oude taskara van verzoekers vader en document van de taliban.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 55/4, § 1, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"(...)

§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

(...) ».

Artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

(...)".

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Staatssecretaris de commissaris-generaal op 30 juni 2016 verzocht om de mogelijkheid van een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Uit de bewoordingen van artikel 55/5/1, § 2 *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze over een gebonden bevoegdheid beschikt zodat hij in de door de wet daartoe voorziene gevallen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken (*Parl.St.* Kamer 2014-2015, DOC 54-1197/001, 25, 26). *In casu* stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker op 27 oktober 2015 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal vroeg om louter een advies te geven over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en niet om over te gaan tot de intrekking vindt derhalve geen juridische grondslag en berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 55/4, § 1, c) en 55/5/1, § 2 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoeker betoogt dat het gehoorverslag tot stand kwam zonder verzoeker in de gelegenheid te stellen zich door zijn raadsman te laten bijstaan zodat dit stuk uit de debatten dient geweerd te worden en hij verder eist opnieuw gehoord te worden kan uit de stukken van het administratief dossier het volgende worden vastgesteld. De asielprocedure van verzoeker werd op 12 september 2013 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 augustus 2016 werd door de verwerende partij een oproeping gehoor verstuurd naar de gevangenis van Wortel waar verzoeker op dat ogenblik verbleef na zijn strafrechtelijke veroordeling uitgesproken bij vonnis van 27 oktober 2015 door de correctionele rechtbank van Dinant. In de oproeping voor het gehoor werd uitdrukkelijk aangegeven dat een nieuw element - met name verzoekers strafrechtelijke veroordeling - aan de orde is gekomen dat ertoe kan leiden dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. De oproeping vermeldt voorts uitdrukkelijk dat verzoeker de gelegenheid krijgt hier mondeling op te reageren en zich bij die gelegenheid kan laten bijstaan door zijn advocaat of een vertrouwenspersoon naar keuze. Verzoeker die zelf verantwoordelijk is voor zijn verdediging had vanaf de in ontvangstname van de oproeping voor het gehoor ruim de tijd om een raadsman te contacteren, hetgeen hij heeft nagelaten. Op 15 september 2016 werd vervolgens de bestreden beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De huidige raadsman van verzoeker heeft zijn tussenkomst in het dossier gemeld op 19 september 2016, ruim drie weken na de oproeping voor het gehoor en vier dagen na de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om omstandig uiteen te zetten waarom hij niet akkoord ging met de beslissing die leidde tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, er geen tussenkomst van één of meerdere raadslieden gemeld was aan de verwerende partij vóór de datum van de oproeping voor het gehoor, noch vóór de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Verzoeker betoogt in een derde middel dat de veiligheid in Jalalabad tegenover de toestand in 2013 ontaard is en dat verzoeker indien hij zich zou vestigen in Jalalabad, een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou lopen.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer hij overgaat tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vormt enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt geen

verwijderingsmaatregel in. Bovendien gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregelmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Het advies vormt derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.3.4. Waar verzoeker ten slotte nog aanhaalt dat de commissaris-generaal nalaat aan te tonen waarom zij effectief gebruik maakt van de mogelijkheid die haar zou worden geboden om effectief de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeker in te trekken aangezien zij blijkens de wet de subsidiaire beschermingsstatus “kan” intrekken wordt verwezen naar wat *supra* 2.3.1. reeds werd uiteengezet met betrekking tot de gebonden bevoegdheid van de commissaris-generaal voor wat betreft de toepassing van artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoeker gaf tijdens het gehoor in de gevangenis van Wortel aan dat de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofd niet kon worden ingetrokken omwille van het feit dat hij spijt had van het misdrijf dat hij had begaan en er bovendien een groot verschil is in de wijze van leven in Afghanistan of in België. Verzoeker verwees tevens naar de asielmotieven die hij reeds aangehaald had bij zijn aanvankelijke asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de eerste twee redenen niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag alsook dat verzoekers asielmotieven eerder reeds resulteerden in een afwijzing van de vluchtelingenstatus gelet op hun ongeloofwaardig karakter. Deze motieven worden niet betwist door de verzoekende partij zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker toegevoegde stukken aan het verzoekschrift wijzigen bijgevolg niets aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER